Ubi ostendere cõtendit quod Jupiter homo mortalis non deus fuit. Sed mirꝗ nempe est q̃ de romanis antiq̃s p̃dicat. Ad tantã nãq̃ dementiã deuenerũt vt etiam meretrices deas colerent. Nam vt inq̃t Lactantius. Romuli nutrix lupa honorib⁹ est affecta diuinis. fuit enim faustuli vxor ⁊ ꝓpter vulgati nomis vilitatem lupa inter pastores nuncupata est. vnde etiam lupanar dicitur. Quedã insup meretrix leena dicta: cum tyrannũ ocidisset ꝓ dea est habita. Et qꝛ nephas erat simulacrũ constitui meretricis in templo apollinis effigiem posuerunt cuius nomen gerebat. Colebãt adhuc faulã meretricem. Et de alia Flora refert Lactantius. Q̃ cum magnas opes ex arte meretricea quesiuisset populũ romanũ scripsit heredem certamq̃ pecuniã reliquit cuius ex annuo fenore su⁹ natalis dies celebrarẽt editione ludorũ q̃s appellant floralia. Quod qꝛ senatui flagitiosum videbatur ab ipõ noie argumentũ sumi placuit: vt pudende rei q̃dam dignitas adderẽt. Deã finxerũt esse que floribus p̃sit eamq̃ oportere plocari vt fruges cum arboribus aut vitibus bene ꝓspere q̃ florescerent. Et ne singulis immorẽmur tam romani q̃ cetere natiões idolatre. vt Paulus scribit ad Roma. j. ca. Mutauerunt gloriam incorruptibilis dei in similitudinẽ imaginis corruptibilis homis ⁊ volucrũ ⁊ q̃drupedum ⁊ ꝓpentũ. Cõtra quos ita pulchre scriptum est Sap̃. xiij. c. Vani sunt omẽs hoies i q̃bus non subest scientia dei. Et de his que videntur bona nõ potuerũt intelligere eum q̃ est Neq̃ opibus attendentes agnouerũt q̃s esset artifex. Sed aut ignem aut spũm aut citatũ aerem. aut girum stellarũ. aut nimiã aquam. aut solem aut lunam rectores orbis terrarum deos putauerũt. Quorũ si specie delectati deos putauerũt sciant q̃to his dominator eorũ speciosior est. Speciei eñ generator hec omia constituit. hec ille. Nos vo q̃bus veritas iam effulsit neq̃ paganorũ deliramentis innitimur satis superq̃ reꝑhensibiles sumus. qꝛ deum verũ magnum ⁊ omnipotentẽ agnoscentes illi vt decet reuerentiã debitam non impendimus. neq̃ ad ꝓmissam nobis ab eo hereditatem celestis regni ꝓcuramus accedere. Ad quam nos ipse ꝓducat q̃ est benedictus in secula seculoꝝ Amẽ.

¶ Sermo tertius de incarnatiõe Jesu xpi in quo declarat summa liberalitas dei patris et tempus incarnationis cõueniens.

At vbi veit plenitudo tempis misit de⁹ filiũ suũ factum ex muliere factum sub lege: vt eos qui sub lege erant redimeret: vt adoptiões filiorũ reciperemus. Doctores gentiũ ꝗba sũt ista originaliter ad Gal. iiij. c. Descendit de celo in vterum ꝗginis deus dei filius. vt hoiem ꝓditum redimeret atq̃ reduceret ad regna celorum. Post lapsum siq̃dem ꝓmorum parẽtum humanum genus ꝓ longissima temporum spacia sub diuina indignatione ꝓmansit. Omnes eramus filij ire nec dabat cuiq̃ aditus ad paradisum. Trahebant pr̃es ad limbũ. ibiq̃ habitabant in tenebris. non valentes attingere ad lumen desiderabile visionis diuine. Oẽs iusti erant in luctu: ⁊ mũdus totus paucissimis dũtaxat exceptis idolis deditus post ꝓncipem tenebrarũ currebat. Tandem recordatus de⁹ q̃ puluis sumus. misertus est figmenti sui. Et ira deposita aperuit fontem pietatis sue: misitq̃ filiũ suum dilectum q̃ verus deus ⁊ hõ: malis omnibus finem dedit. Cum ꝗo nos deceat tanti beneficij memores esse. ne ꝓpter ingratitudinem impij apud altissimũ inueniamur. Idcirco in hoc ſmone de incarnatione Jesu xpi loq̃ incipiemus. de qua dixit Aplus Paulus verba in themate posita. vbi tria mysteria erũt declaranda.

¶ Primum dicitur charitatis.

¶ Secundum tarditatis.

¶ Tertium temporalitatis.

De varijs opinionibus circa incarnationem xpi si hõ nõ peccasset. Ca. I.

Primum mysterium declaranduz dicit charitatis. In quo deuote considerandũ est q̃ ardentissima fuit erga nos charitas dei patris q̃ ꝓ nobis peccatoribus filiũ suuz carnem assumere ⁊ crucem fecit subire. Sed ꝓ spũali nõ q̃dem curioso ingenij nostri exercicio circa dubium illud aliq̃tisper insudabimus quo queri solet. An si non peccasset Adam xps fuisset incarnatus? Et de hoc apud theologos peritissimos duplex extat opinio. Prima eorũ q̃ tenẽt q̃ si nunq̃ Adam lapsus essz adhuc de⁹ homo factus fuisset. ⁊ vt dicit Bonauẽtura in. iij. di. j. Isti distinguũt de incarnatione. Nam cũ incarnatio sit carnis assumptio. caro assũpta potest considerari dupliciter. aut q̃tum ad sbstãtiam aut q̃tum ad defectum passibilitatis. Si fiat ſmo de ipa q̃tum ad defectum passibilitatis ⁊ mortalitatis: tunc si non peccasset hõ ⁊ redimendus non esset xps mortalem carnem nõ assumpsisset. Si vo loquamur de incarnatione ſm q̃ dicit assumptionem humane nature simpliciter. i. sine defectibus ⁊ penalitatib⁹. sic vo lunt isti q̃ si nunq̃ peccasset homo. adhuc xps

fuisset incarnatus. Assumunt aūt hui⁹ opinionis ꝯfirmationem septem psuasiuas rationes.
¶ Prima dicit hominis pfectio.
¶ Secūda humane nature dispositio.
¶ Tertia dei manifestatio.
¶ Quarta humane nature exaltatio.
¶ Quinta meriti compatio.
¶ Sexta matrimonij significatio.
¶ Septima anime xpi nobilis conditio.
¶ Prima ratio confirmās opinionem pfatam dicit homis pfectio. Incarnatio quippe facit ad homis pfectionem. ⁊ p consequēs ad perfectionem vniuersi in hoc q̄ completionem dat humano generi. Primo q̄tuz ad illud q̄ respicit naturam. Secūdo q̄tuz ad illud q̄ respicit grām. Tertiū q̄tum ad illud qd respicit glām. Primo q̄tum ad illud qd respicit naturā. qz in incarnatione est ꝯsumatio modoꝝ educēdi hominē in esse. Quadruplex nāq̄ modus est educendi homiez in esse. Primus nec de viro nec de muliere. sicut fuit Adā. Secūs de viro sine muliere. sicut Eua. Tertius de viro ⁊ muliere. sic educimur omes. Quart⁹ de muliere sine viro. sicut reductus est xps. Sed hic quart⁹ est in incarnatiōe. ergo si hō stetisset incarnatio fuisset. aut si nō. tunc vnus modus pductiōis hoim deficeret. ⁊ sic vniuersum pfectū nō esset. qd est maximū incōueniens. Dicit nāq̄ Aug⁹. in li. de libe. ar. q̄ vniuersum hz tantā pfectiōz q̄ nemo pōt in eo impfectum aliq̄d rationabilit inuenire. nec rationabilit aliq̄d addere. ¶ Secūda incarnatio facit ad pfectiōz hois q̄tuz ad illud qd respicit grām. Nam xps est caput eccle nō solū fm diuinā naturā: ⁊ etiā fm humanaz sicut dicit Aug⁹. sup Joh. Sz si hō nō peccasset adhuc esset corpus eccle. aut ḡ dei fili⁹ incarnaretur. aut corpus eccle remaneret acephalū sine capite. ¶ Tertia incarnatio facit ad perfectionem hois q̄tum ad illud qd respicit gloriā Ut eñ inquit Aug⁹. li. de spū ⁊ aia. totū hoiez assumpsit vt totū beatificaret. vt siue int⁹ ingrederetur siue extra egrederet pascua inueniret. Sed hō debebat totus beatificari. ⁊ ita plene: si nō fuisset lapsus sicut postq̄ cecidit. Ergo si adhuc nō peccassz xps fuisset incarnat⁹. ¶ Secunda ratio p pdicta opinione dicitur humane nature dispositio. Dicit eñ glo. sup illo xbo ad Heb. Nusq̄ aprehendit angelos nō angelice nature data est ⁊ dignitas. vt ei psona diuīa vniret. Si ḡ humane nature nihil dat frustra. Si non peccasset tal dignitas nō remaneret vacua: sed adhuc vniret cū diuīa natura. ¶ Tertia ratio dicit dei manifestatio. Nam ita decebat deū manifestare suā potentiā sapientiam et bonitatē si hō stetisset sicut si lapsus esset. ergo si oia ista facta sunt in ope incarnatōis. videt q̄ incarnatio adhuc fuisset. etiā peccato hois nō interueniente. ¶ Quarta ratio est hūane nature exaltatio. In incarnatiōe siq̄dem filij dei humana nature est plurimū exaltata. Si ḡ de⁹ incarnat ex hoc q̄ humana natura peccat. videtur q̄ homo reportat cōmoduz de malicia sua. qd non decet iustū retributorem. ¶ Quita ratio dicit meriti compatio. Tante vtiq̄ nobilitatis ⁊ difficultatis est mereri ⁊ vendicare siue acquirere sibi infinitū bonum. sicut satisfacere p offensa que est contra infinitū bonū. Si ḡ hō non poterat satisfacere p se de offensa qua offēderat deum. sic nec p se potest mereri hēredeuz. ergo sicut oportunū fuit filiuz dei incarnari homine cadente vt p homine satisfaceret. sic videtur q̄ oportunū fuit dei filiū incarnari homine stante vt hoc mereri possit p eum. ¶ Sexta ratio dicit matrimonij significatio. Si equidem hō lapsus non fuisset. nihilomin⁹ fuisset sacm matrimonij. Si ꝯo sacramentū matrimonij in coniunctiōe sexuum dicit siue significat cōiunctionem xpi ⁊ eccle q̄tum ad naturarū vnionē ppter inseparabilitatem. Unde aplus ad Ephe. v. ait. Sacramentū hoc magnū est. Ego autez dico in xpo ⁊ in ecclesia. ergo si homo iterisset aut sacramentū matrimonij esset falsum signuz aut dei filius fuisset incarnatus. ¶ Septima ratio dicit anime xpi nobilis cōditio. Si incarnatio facta est pncipaliter ppter peccati expiationem. sequeret q̄ anima christi facta sit non pncipali intentione: sed q̄dam quasi occasione Sed inconueniēs ē nobilissimam creaturaz occasionalit esse introductam. cum agens intendat pncipaliter opera nobiliora. Igitur videt q̄ inconueniēs sit dicere incarnationem factaz esse ppter homis repationem. Predictis itaq̄ rationib⁹ muniti affirmant plerique q̄ si nō peccasset Adam adhuc xpus carnem assumere nō refugisset. Sed aliorū secūda opinio est q̄ si nō fuisset peccatū hominis: neq̄ fuisset aliquo pacto incarnatio subsecuta. Et isti q̄dem rationes p alia parte siue opinione pductas pmo solue re ⁊ nil illas valere contendūt. Deinde seipsos muniūt virilit ⁊ defendunt tam ratiōib⁹ catholicis q̄ autoritatib⁹ fidedignis. Dicūt ergo q̄ pma ratio debilissima est. qz dum dicit q̄ deuz cōueniebat incarnari ppter pfectionez vniuersi quodāmodo deum intra pfectionem vniuersi concludit. ⁊ quandaz necessitatē incarnatio/nis imponit ei. quod ꝯtra mentem philosophi qui. xj. Metaphisice ait. q̄ deus supra omnē ordinem vniuersi ponendus est. sicut non dicitur esse dux de exercitu: sed supra exercitum. Et ad illud quod dicit de multiplici modo edu-

cendi hoiem. Respondet q ille qrtus modus educendi hoiem non est de pfectiõe vniuersi: ꝗ supra pfectionẽ. Jdo Hiere. xxxj. c. dicit. No/ uum fecit dñs sup terram femina circũdabit vi rum Ex quo non sequit: q si qõ stetisset q tal modus pducendi hominẽ esset. nec ex hoc seq/ tur q vniuersum sua pfectione careret. Sicut etiam nõ põt argui impfectio vniuersi quantũ ad suscitationẽ mortui quam deus non fecisset si hõ pstitisset. Posset etiã dici q de illo mõ p ductionis non potest argui veritas incarnatio nis. qr deus posset pducere hoiem de muliere absq; viro qui tñ non esset deus. Ad aliud ꝛo qd sequebat in pfata rõe q incarnatio facit ad pfectionem homis qtum ad illud qd respicit grãm. exquo xps est caput eccle fm humanaz naturã. Respondet q duplex est ppetas capi tis. Una que attendit fm conformitatẽ ad mẽ bra. Alia que attendit fm gratuitam donoruz influentiã. Ratione pme ppietatis xps est ca put ecclesie inqtum hõ. Ratiõe ꝛo secũde ca put est inquantũ deus. Et hac ratione pncipa liter tenet rationem capitis. Jdeo esto q incar natus non esset adhuc ecclesia capite non care= ret. qr sicut ecclesia angelorũ habet caput deũ. ita ecclesia hominũ. quare nõ sequit q corpus ecclesie esset acephalũ. qtuis nõ haberet caput fm omnẽ ppietatem. De illo ꝛo q dicitur q incarnatio facit ad pfectionem hois qtum ad glam. Respondet q illa nõ est ratio precipua incarnationis: sed annexa principali. p eo q si nũqz deus incarnatus esset. hõ glorificatõe cor poris sui ⁊ visione dei pfecte ⁊ totaliter beat' esset. Visio eñ xpi corporalis spectat nõ ad es= sentialez completionẽ beatitudinis: ꝗ ad quod dam accidentale gaudium. Nam glã corpis et sensuũ exteriorũ erit p redundantiã delectatio= nis venientis ab anima ex visione dei. vt dicit Aug'. in epla ad Dioscorũ. Unde multũ dero gare videt summo bono qui dicit ipm nõ suffi cere absq bono creato sibi adiũcto ad homiez pfecte beatificandũ. ¶ Secũda ratio soluitur. qr illa idoneitas ⁊ congruitas data hũane na= ture ad incarnationem attendit ex parte repa= rabilitatis homis pncipaliter. qtuis ratione di gnitatis ⁊ aliarũ conditionũ aliquo modo attẽ datur. Jdeo sicut hõ non fuisset reparatus si nõ cecidisset qtuis esset reparabilis sic deitati: nõ esset vnitus qtuis esset vnibilis. Nec tamẽ frustra fuisset illa potentia. qr multe sunt poten tie ⁊ idoneitates que ad actum nõ reducuntur. ⁊ tamen frustra nõ sunt. qr dignitati ⁊ nobilita ti nature attestant. Nec dicit potentia frustra si non reducit ad actum. sed tunc frustra est cũ ad actum non reducit. ⁊ tñ ad actum exigit eõ reduci tempus ⁊ locus. ¶ Secũda ratio friuo la censetur ex eo q deus sufficienter manifesta= uit suam potentiã sapientiã ⁊ bonitatẽ p opus creationis rerũ distinctionis ⁊ ornat'. licz istã manifestauerit in opere incarnationis dum p= pter hominis lapsum decuit xpm carnem assu= mere. ¶ Quarta adhuc ratio inficit. quia licet p xpm incarnatum sit exaltata humana natu= ra. non tamen sequit q homo ex hoc reportet cõmodum de malicia sua: qr incarnatio nõ fuit ex malicia homis: sed ex summa benignitate et sapientia dei. Quia eñ sapientia dei vincit ma liciam. Hinc est q non patitur esse malum ali= quod de quo nõ eliceat bonum ⁊ etiam maius bonuz. Alioqn non pfecte maliciam vinceret. Propterea contra puaricationem Ade qui to tum genus humanũ interfecit statuit rectitudi nem secũdi Ade: qui p toto genere hũano pos set satisfacere. Et cuius obedientia multo plus sibi placeret qz inobediẽtia Ade potuit sibi dis plicere. Quare filium dei incarnari nõ fecit no stra malicia: sed dei charitas nimia ⁊ misꝛdia. ¶ Quinta ratio nihil concludit. quoniã nõ eo dem modo se habent meritum vite eterne et sa/ tisfactio p offensa. Nam ad meritum vite suffi cit complacentia ex parte merentis. ad hãc au= tem complacentiam sufficit diuina gratia. Et quia gratiam diuinam poterat homo habere p missionem spũsancti ⁊ filij in mente absq; fi= lij missione in carnem. Hinc est q ad pfectionẽ meriti vite eterne non oportuit incarnationem interuenire. Ad satisfaciendum aũt non solum requirit q satisfactio placeat: sed q damnũ re= compensare valeat. ⁊ honorem deo sublatuz re stituat. Et ideo non tanta fuit necessitas incar= nationis ppter necessitatem merendi sicut pro pter necessitatem satisfaciendi. Et q istõ sit ve rum patet in angelis quorũ natura non est vni ta verbo. ⁊ tamen meruerũt vitam eternã. Jn= sup esto q tante difficultatis sit mereri vitam eternam sicut satisfacere p offensa. nõ tñ opor= tet q ppter hoc necessaria sit incarnatio christi p eo q spũsanctus ipe q̃ p charitatem mouet aiam dignam eam facit gloria sempiterna. Sz ad satisfaciendũ necessaria est incarnatio. qa vt aiũt oẽs theologi. Cõgruentissimus modus sa tisfaciendi fuit p mortẽ ⁊ passionẽ xpi. sicut cõ gruentissimus ẽ ad merendũ p charitatẽ ⁊ dile ctionem. ¶ Sexta ratio ad ꝗ nõ põt militare. qr mrimoniũ duplicẽ hz significatõz. significat eñ ꝯiunctionẽ dei ad eccl'am fm charitatẽ. Et significat etiã ꝯiũctionẽ naturaꝝ in psone vni tate. dictãqz significatiõz hz fm statũ nature la pse. pmã ꝛo habuisset si stetisz hõ. Et ideo nõ esset falsum signũ. sicut eñ mrimoniũ nũc est in

officiũ ⁊ in remediũ tũc aũt solum in officiũ. sic mõ hz duplex significatũ: tũc vo vnũ. ¶ Septia insup rõ nõ admittit nec acceptat. qm̃ deꝰ ab eterno p̃sciuit lapsuz humani generis qd̃ tm̃ fecit q: se reparaturũ coguit. Et ideo p̃ncipaliꝰ in intentiõe fuit reparatio lapsi: q̃z ꝓditio eius ad lapsum possibilis. Et ꝓpterea nõ sequitur q aia xp̃i facta sit q̃dam occasione ⁊ nõ p̃ncipali intentiõe. b̃ em̃ teneret si deus in ꝓditõe generis humani nõ p̃cognouisset hois lapsum. Ex q̃bus oibus q̃ tenent q nõ fuisset incarnatꝰ cristus si nõ peccasset Adaz. asserũt q opinio ista eorũ magis deũ honorat q̃z p̃ma q̃ deũ intra p̃fectionẽ vniuersi includit. hoc vo supra omnẽ ordinẽ vniuersi ponit illũ. De quo vide bonauen. in. ij. di. xv. q. iiij. in lr̃a. Insup fortificat eorũ sentẽtia tali ratiõe. Si deꝰ assumpsit hũanam naturã: aut hoc fuit ꝓpter hũanã dignitatem: aut ꝓpter necessitatẽ. Si ꝓpter dignitatez cũ angelica natura sit dignior q̃z hũana: magis debuit assumpsisse angelicã. Si ꝓpter necessitatem ⁊ necessitas indigentie nõ sit nisi propter pctũ. q̃ vidr q p̃cipua ratio incarnatõnis fuit redemptio hũani generis lapsi Accedit ad hoc ad firmiorẽ ꝓfirmatõz q oẽs doctores famosi celeberrimi ita exp̃sse tenent ⁊ loquunt. Und sup illo vbo Mat. xviij. ca. Venit filius hois q̃rere ⁊ saluũ facere qd̃ pierat Aug̃. in li. de vbis apl̃i sic dicit. Si hõ nõ peccasset: filius hominis nõ venissz. Et itez sup illo dicto apostoli. j. ad Thimo. j. c. Xp̃us Jesus venit in hunc mundũ saluos facere peccatores Augusti. ait. Nulla causa fuit veniendi xp̃o dño: nisi peccatores saluos facere. Tolle morbos tolle vulnera: ⁊ nulla erit causa medicine. Et sup illo verbo Mat. j. Ipse em̃ saluũ faciet ꝓp̃lm̃ suũ a peccatis eorũ Aug̃. refrrt. Si hõ nõ peccasset virgo non peperisset. Et idem sup isto verbo psal̃. Infixus suz in limo ꝓfundi. vtinã maneret hõ in eo qd̃ deus fecit. Si maneret in eo qd̃ deꝰ fecit nõ in limo infixus esset quẽ deus genuit. Et itez Aug̃. sup illo vbo Job. xj. c. Domie ecce quem amas infirmat̃ Si peccatores dñs nõ amaret ad terrã de celo non descendisset. Et ad idem est dictũ Greg̃. in hymno. Exultet iaz angelica. vbi ait. Nihil em̃ nobis nasci ꝓfuit: nisi redimi ꝓfuisset. Et Leo papa in fm̃õe de natiuitate inq̃t. Si hõ ad imaginẽ ⁊ similitudinem factꝰ in suo honore mansisset: creator mũdi creatura nõ fieret nc q̃z sempiternus temporalitatẽ subiret. aut eq̃l̃ deopr̃i dei filiꝰ formã fui assumeret. Et ne ylteriꝰ defatigent animi auditorẽ cũ vtraq̃z opinio stare possit. Ego dico q si nõ peccasset hõ: q̃d fuisset nobis reuelatũ non est. Sufficere nobis debz q xp̃s factꝰ est hõ vt peccatũ generis hũani deleret. hic dirigẽda est cõtemplatio nr̃a b̃ pie ad mentẽ reuocandũ. Cõsideremus q̃ q̃z ta fuit admiranda charitas dei p̃ris: q̃ ꝓpio filio suo nõ pepcit: s̃ ꝓ nobis oibus tradidit illũ. De b̃ sic scribit̃ Job. iij. Sic deus dilexit mundũ vt filiũ suum vnigenitum daret: vt omis qui credit in illũ nõ peat: s̃ habeat vitam eternã. Quod Hiero. admirãs in epistola ad Damasum pa. inq̃t. Que maior potest eẽ clementia q̃z vt dei filius: filius hois putaret̃: decem mensiũ fastidia sustineret. partꝰ expectaret aduentũ. ꝓ singulas adoleret etates. ⁊ post cõtumelias vocũ alapas ⁊ flagella crucisq̃z ꝓ nobis fieret maledictũ: vt nos a maledicto legis absolueret. Et Greg̃. reclamãdo sic p̃rez eternum alloquit̃. O inextimabilis dilectio charitatis: vt suum redimeres filium tradidisti. Et merito q̃libet in stuporẽ verti debet cum audit deũ carne vestitũ passibili. ⁊ humiliatum vsq̃z ad formam sui. non ꝓpter suã s̃ ꝓpter nostraz indigentiã: vt nobis peuntibus ferret opem.

Qr tps incarnatiõis xp̃i merito dicit̃ tps plenitudinis respectu dei. respectu angeli et respectu hois. Ca. II.

Secundũ mysterium declarandũ de incarnatiõe xp̃i dicit̃ tarditatis. In quo fideliter cõfitemur xp̃m rationabilit̃ distulisse temp̃ incarnationis vsq̃z ad sextam etatem mũdi. Quare aũt non ante voluerit incarnari dixi in quodã sm̃one de annũciatione vginis. q̃ licet alibi sit notatus. tm̃ ꝓ huius operis p̃fectione etiam in hoc libro scribit̃. Nunc vo aperienduz est cur tempus illud quo deus hõ factus est ab Apl̃o temp̃ plenitudinis appellat̃? Et ad hoc respõdet dñs Bonauen. in. iij. di. j. in declaratõe lr̃e q sic dicit̃. ¶ Primo respectu dei. qr in incarnatiõe est facta plena ꝓticipatio diuinitatis. Vn̄ ad Colocẽ. ij. c. dicit apl̃s. In xp̃o habitat omis plenitudo diuinitatis corꝑalit̃. ¶ Secdo dicit̃ tẽpus plenitudinis respectu angeli. qr per christum reparata est angelorũ ruina. Ideo dauid in psal̃. cix. ait. Iudicabit in nationibus implebit ruinas. ¶ Tertio dr tps plenitudinis respectu hois. tũ qr plene a culpa liberat̃. tũ qr plene est de veritate necessaria edoctus. tũ qr plena gr̃a diffusa est incredentes. Vn̄ dr Job. j. c. q Johãnes baptista testimoniũ phibẽs de cristo ait. De plenitudine eiꝰ accepimꝰ oẽs ⁊ gratiam ꝓ gr̃a. qr lex ꝓ moysen data est. gr̃a ⁊ veritas ꝓ Jesum xp̃m facta est.

Qualiter accipiendũ sit medium temporis in quo xp̃s incarnatꝰ ẽ. Ca. III.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

Tertiũ mysteriũ

declarandũ de incarnatõe xpi dicit tpalitatis Et in h inuestigandu est An xps incarnat' sit in medio tpis. Et qdã arbitrant q sic ppter ỳba Abacuc pphete dicẽtis.c.iij. Dñe audiui auditionem tuã ⁊ timui. Dñe opus tuũ in medio annorũ viuifica illud In medio annorũ notũ facies. Cũ iratus fuerl misedie recordaberis. Que ỳba vt dr in argumento in Abacuc intelligunt de xpo. Ex qb' id videt affirmari q deus hõ fact' est ĩ medio tpis. At ⁊ alij ꝓrium sentiũt tenentes q xps in vltimis tpibus visibilit deus ⁊ hõ mundo apparuit. Nam Aug'. sup. iiij.c. Job. inquit de xpo. Iter ipius est caro p nob assumpta. Qui eñ vbiq est quo it: nisi qr ad nos nõ veniret si formam visibil carnis nõ assumeret. Ideo fatigatus erit ab itinere. Quid est aliud q fatigatus in carne. Quare g hora sexta. qr etate seculi sexta. Cõputa tanq vnã horã. Unam etatez ab Adã vsq ad Noe. Secdam a Noe vsq ad Abraam. Tertiaz ab Abraam vsq ad Dauid Quartã a Dauid vsq ad transmigrationez babylonis. Quintã vsq ad baptismũ Johannis Sextã vsq ad consummationẽ seculi. hec ille. Cõstat aũt q sexta etas in qua xps venit nõ ẽ in medio tpis cuz sit vltia. g magna restat in h pplexitas. quã ammouendã puto ne in dubio animus in ꝓtemptũ cadat scripturarũ sanctaꝝ Et ppterea dicere possumus q mediuz sumit duplicit. s. stricte ⁊ punctalit p eo tpe qd eqlit distat ab extremis. s. pncipio ⁊ fine tpis. Et accipit large p eo. s. qd est inter illa extrema verba. itaq Abacuc medium tpis designãt. Hoc mõ secdo q si stricte vellemus intelligere tũc nobis esset certitudinalit cognita hora iudicij qd in fine tempoꝝ ⁊ ꝓsummatione seculi fiet cõtra id qd saluator nr dixit Mar. xiij. Et Matth. xxiiij.c. De die aũt illa ⁊ hora nẽo scit. Ob qd Aug'. li. xviij. de ci. dei dicit. Frustra annos q remanẽt huic seculo cõputare ac diffinire conamur. cũ h nõ essen rm ex ore veritatis audiuim'. Sufficiat igit nob agnoscere q incarnatus est xps inter pncipiũ ⁊ finem tpis qd est medium valde latũ nõ aũt in extremitatibus in pncipio scz ⁊ in fine. De ãnis ỳo q fluxerunt a pncipio mũdi vsq ad incarnatõez xpi varia ẽ opinio. Nã fm Bedã fuerũt anni qnq milia centũ nonagintanouẽ. Alij ỳo cõputãt ãnos tria milia nongẽtos sexagita. Nõ tñ ppt h cuiq duꝝ videri dz. cũ difficillimũ credã pũcta licere posse fuari mẽoriã annoꝝ in reb' gestis. Debemus itaq nos oi curiositate deposita redẽptori nro grãs qs possum' dicere. qr non expectam' amplius eũ in carnẽ ventuꝝ q iam veit ⁊ viaz fect oib' vt facile saluari possum'. apuitq ianuam regni celoꝝ ad qd nos ipe pducat q viuit ⁊ regnat in secula seculorũ.

¶ Sermo quartus in quo tractat de incarnatiõe dñi nri Jesu xpi a cuius explicita fide iã null' excludit.

In hoc apparuit

charitas dei in nob: qm filiũ suũ vnigenitũ misit de' in mundũ vt viuamus p eũ Verba sunt Job. pme sue cano. c. iiij Refugit quorũdam anim' deuz incarnatũ audire q blasphemiã arbitrant qd nos ad laudez creatoris nri accedere ꝓfitemur. Tũc qdẽ illuz bñdicim' cũ stabili fide credimus euz p nobis hoiem factũ. Ut aũt ꝓfundãt increduli ⁊ mẽs bonoꝝ in ipa veritate letet in h fmõe de incarnatiõe Jesu xpi bñdicti ỳba faciem'. de q locutus est Job. in ỳbis ĩ themate positis vbi tria mysteria occurrũt ꝓsideranda.

¶ Primũ dicitur possibilitatis.

¶ Secundũ necessitatis. ¶ Tertiũ credulitatis

¶ Qualiter fuit possibile deum carnẽ assumere. Ca. I.

Primũ mysteriũ

considerandũ dr possibilitatis in quo ostendemus q deũ incarnari fuit possibile. Et h fm Tho. iij. pte. q. j. triplici ratõe.

¶ Primo ratione omipotentie.

¶ Secdo rõe excedẽtie ¶ Tertio rõe ꝓueniẽtie

¶ Prio ostẽdit impossibilitas incarnationis rõe oipotentie. Nam cũ deus sit omipotẽs põt oẽ illud qd nec ꝛdictionem includit nec aliquẽ defectum in deo ponit iuxta ỳbũ angeli ad virginem beatissimã Lu. j. dicentis. Non erit impossibile apud deũ oẽ verbũ. Sz deũ hũanam naturaz assumere nec ꝛdictionem includit. nec aliquẽ defectũ in deo ponit. qd patz. qr diuina natura vniri hũane in vnitatẽ psone nõ ẽ alid q diuinã psonã q ab eterno fuit hypostasis respectu diuie nature in tpe. hoc aũt nõ dicit aliquã impfectionẽ: f poti' dignitatẽ ⁊ nobilitatẽ Sicut eñ cũ de' sit bonus ab eterno in nullo fit derogatio bonitati sue dũ est cã bonitatis creature in tpe. q uis bonitas creata lõge sit inferior bonitate increata. Sic cum psona filij dei sit hypostasis intelligibil intellectual ⁊ spũalis ⁊ increata ab eterno. in nullo derogat ei si fit hypostasis rõnalis nature create in tpe. Et quemadmodũ deus de non creante fit creans in actu absq aliq sui mutatõe: f solũ facta mutatiõe ex pte nature create. Sic psona filij dei q non erat